

som Penge kunne indleveres, saalænge Kontoret er aabent, og eftersom de Former, hvorunder Indleveringen og Befordringen foregaa, ikke tilstede, at han paa anden Maade kan være sikret mod Besvigelser, har det aldrig været muligt for Postmestrene, ialtfald paa de større Kontorer, fuldstændigt at udvøje paa Grund af de andre Forretninger, som paahvilede dem, men den kan nu mindre end nogensinde udvøjes, da Postmestrenes andre Forretninger stadig ere tiltagende, særlig paa Grund af den betydelige Udvidelse, som Landpostvæsenet har faaet netop i det her omhandlede Tidrum.

Landpostbudgangenes Antal, som i 1870 ikkun udgjorde 136, var ved Udgangen af Finantsaaret 1881—82 voget til 1,222, og en stor Del af Landet har som bekendt nu Omdeling direkte til Adressaterne. Denne stærke Udviikling af Landposterne har ikke blot bewirket en Forøgelse af de daglige Expeditioners Antal ved Kontorerne, men tillige medført en omfattende Virksomhed for Postmestrene dels i Henseende til Gjennemførelsen i det Enkelte af Landpostbudgangenes Indretning og videre Udviikling i deres Distrikter, dels i Henseende til Kilsynet med det paa mange Steder ikke ubetydelige underordnede Personale, som derved er blevet dem underlagt, og især ved de stadige og vidtløftige mundtlige og skriftlige Forhandlinger med de enkelte Beboere paa Landet, som dette Forhold naturlig fører med sig. Det er for en stor Del hele denne Virksomhed, som herved er opstaaet, der nu gjør det umuligt for Postmestrene at kontrollere Detaillen af de stadigt tiltagende Forretninger ved Kontorerne paa en saadan Maade, at de kunne være sikrede mod Ansvar.

Der vilde vistnok kunne hødes Noget paa disse uheldige Forhold, naar man vilde skrive til den Foranstaltning, at indskrænke Indleveringstiden for Pengesendelser ved Provindspostkontorene til et vist mindre Antal Timer af Dagen, men da det kan forudsjes, at en saadan Forandring vilde vække ikke ringe Misforstaaelse hos det korresponderende Publikum, hvad der ikke vilde være uberettiget, eftersom der derved vilde gjøres et væsentligt Tilbagekridt fra den bestaaende Tilstand, er der fundet overveienende Betænelighed ved paa denne Maade at raade Bod paa den omtalte Ulempe. Dette vil derfor ikke kunne opnaas ad anden Veie end ved at forlyne Posthusene med Kontorbetjente, som ansættes af Postvæsenet, og som saaledes selv kunne overtage Ansvaret for deres Tjenestes Udførelse. Særdeles meget kunde tale for ganske at forlade den nuværende Ordning, hvorefter det er overladt Postmestrene selv for den dem tilstaaende Kontorholdsgodtgjørelse at skaffe sig den fornødne Assistance ved Forretningerne, og ligesom det finder Sted i fremmede Landes Postvæsen, saavel som ogsaa indenfor en vis Begrænsning i vort Følbvæsen og Telegrafvæsen, samt i det Væsentligste ved de Kjøbenhavnske

Postkontorer, at lade samtlige ved Posthusene Tjenestegjørende ansætte af Postvæsenet, da dette derved vilde erholde en meget ønskelig Indflydelse paa Valget af disse Betjente, der danne den Stamme, hvorfra Postvæsenets øvrige Personale regelmæssig udgaaer. Ved saaledes paa engang at opgive det hidtil fulgte System, vilde der imidlertid gjøres en for brat og ikke tilstrækkelig forberedt Overgang fra det Bestaaende til en hel ny Ordning, og det turde derfor være rettest foreløbig at indskrænke Forandringen til kun at gjælde i saa stort et Omfang, som det gjøres nødvendigt af det ovenfor berørte Hensyn til Muligheden for Postmestrene af at føre et saadant Tilsyn med Forretningerne ved deres Kontorer, at de kunne bære det Ansvar, der paahviler dem. Man har derefter indskrænket sig til at forelæse offentlig Ansættelse givet til de Kontorbetjente, som ifølge den bestaaende Ordning ere autoriserede til at modtage og kvittere for Postforsendelser, Postfuldmægtigene, og Foranstaltningen tænkes som en Begyndelse ikkun gennemført for Fuldmægtigene ved de Postkontorer udenfor Kjøbenhavn, som høre under 2den Lønningsklasse. Med Hensyn til de Bilskaar, hvorunder disse Bestillingsmænd skulde stilles, er det, da den Tjeneste, der paahviler en Fuldmægtig ved et større Postkontor, er forbundet med det samme Arbejde og Ansvar som en Kjøbenhavns Expedition eller en Expedition ved de bevægelige Postkontorer, ligesom de ogsaa i deres nuværende Stillinger i Postmestrenes private Tjeneste opbære Indtægter, der omtrent svare til Expeditionernes Lønninger, anset for rigtigt at stille dem lige med Postexpedienterne, og de ere derfor i Lovforslaget optagne som hørende til 4de Lønningsklasse.

Ogsaa i en anden Henseende, foruden de ovenfor omtalte, er der i de siden 1870 forløbne Aar foregaaet en Udviikling af Postvæsenet, som ikke i et tilsvarende Forhold har fundet Sted i de tidligere Tidrum, idet Antallet af Posthusene er blevet i høi Grad forøget derved, at der paa en stor Mængde Landstationer er oprettet selvstændige Postkontorer, medens saadanne tidligere saa godt som udelukkende fandtes i Kjøbstæderne. Paa den Tid, da Loven af 2den Juli 1870 emanerede, fandtes der udenfor Kjøbenhavn 105 Posthuse, hvoraf 82 vare optagne i Lønningsklasserne, medens 23 bestode som saakaldte „mindre Postexpeditioner“, der lønnedes med en samlet Godtgjørelse, indbefattende Bederlag for de med Bestyrelsen forbundne Udgifter. I de siden den Tid indtil Udgangen af 1881—82 forløbne Aar er Antallet af Posthuse udenfor Kjøbenhavn voget til 170, saaledes at der altsaa nu er ikke mindre end 88 Posthuse, hvis Lønningsforhold ikke ere normerede ved nogen Lønningslov. Naaget alle disse Stationer kaldes „mindre Postexpeditioner“